

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/182/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010026
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3815010026.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti odsúdenému E. W., pre prečin zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí dňa 5.mája 2016 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 9. septembra 2015, sp. zn. 1Nt/1/2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného E. W. zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 9. septembra 2015, sp. zn. 1Nt/1/2015, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 394 ods. 1 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného E. W. na povolenie obnovy konania v trestnej veci, v ktorej bol rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 10.marca 2014, sp. zn. 2T/24/2014 právoplatne uznaný za vinného z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. v bode 1, v bode 2) zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods.1 písm. d) Trestného zákona, v bode 3) a 4) z pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods.1,2 písm. d) Trestného zákona a v bode 5) z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods.1,2 písm. d) Trestného zákona, na tam uvedenom skutkovom základe, za čo bol odsúdený na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil v podstate tým, že nezistil dôvody pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., pretože nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste odsúdeného.

Proti tomuto uzneseniu v zákonnej trojdňovej lehote podal sťažnosť odsúdený E. W.. V jej písomnom odôvodnení prostredníctvom obhajcu namietal správnosť napadnutého uznesenia s poukazom na to, že okresný súd v rámci konania o jeho návrhu na povolenie obnovy konania sa obmedzil iba na vykonanie dôkazu oboznámením predmetnej účtovnej evidencie a aj tento dôkaz nesprávne vyhodnotil. Okolnosť z neho vyplývajúca bola pritom v pôvodnom konaní základom pre prijatie záveru o pravdivosti výpovede svedkyne G., ako i pre ustálenie záveru o jeho prítomnosti v inkriminovanej dobe v danej obci. On pritom počas celého pôvodného konania v rámci svojej obhajoby argumentoval ovplyvňovaním celého prípravného konania i hlavného pojednávania zo strany L. jednotlivých svedkov, čo malo potom vplyv aj na jeho odsúdenie. Okresný súd pritom podcenil vykonanie dôkazov, ktoré boli podkladom odôvodnenia jeho odsúdenia v pôvodnom konaní, ktoré by sa pri ich opätovnom vykonaní v rámci povolenia obnovy konania mohli ukázať ako nepravdivé. Išlo najmä o dôkaz, ktorý dáva opodstatnenie jeho dovtedajším tvrdeniam o ovplyvňovaní svedkov zo strany L. počas celého prípravného konania. Takýto dôkaz preto nemôže súd posúdiť ako dôkaz, ktorý nemôže mať vplyv na vinu, či trest. On sa dôvodne dovoľával konfrontácie s označenými svedkami, kde by bola dokázaná nepravda ich pôvodných

tvrdení. Súd prvého stupňa sa pritom bez dostatočnej argumentácie obmedzil iba na vyslovenie svojho záveru, že jeho obrana je účelová, keď navrhované dôkazy boli už vykonané v pôvodnom konaní a opätovným vypočutím svedkov by nevyšli najavo žiadne nové dôkazy alebo skutočnosti, ktoré by povolenie obnovy konania odôvodňovali, keď pritom okresný súd svoje presvedčenie ničím nepodporil. Na základe uvedených dôvodov navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a súdu prvého stupňa uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Prokurátor sa k dôvodom sťažnosti odsúdeného písomne nevyjadril.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu spolu so spisom bola predložená dňa 3. decembra 2015, na neverejnom zasadnutí dňa 5. mája 2016 preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného E. W. nie je dôvodná.

Z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. totiž vyplýva, že obnovu konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, možno povoliť len vtedy, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V konaní o povolení obnovy nie je však možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle citovaného zákonného ustanovenia obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Až po kladnej odpovedi na túto otázku treba skúmať, či ide o také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi súdu skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, v danom prípade o vine.

Za "nové skutočnosti skôr neznáme" v zmysle § 394 ods. 1 až 3 Tr. por. treba považovať také (vecné) skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu konania týka. Ide teda o objektívne existujúci jav, ktorý ako skutočnosť nebola príslušnému orgánu známa, nebola obsahom spisu. Nebola teda dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu, resp. vecnej skutočnosti. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle citovaného ustanovenia nemožno však považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol. Taktiež omyl súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne hodnotenie, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania.

Okresný súd v napadnutom uznesení správne poukázal na to, že v pôvodnom konaní bol rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bol odsúdený E. W. na tam uvedenom skutkovom základe uznaný za vinného z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. v bode 1, v bode 2) zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, v bode 3), 4) z pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. d) Trestného zákona a v bode 5) z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. d) Trestného zákona založený nielen na podklade jeho úplného priznania, keď okresný súd na hlavnom pojednávaní 10. marca 2014 prijal vyhlásenie odsúdeného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že sa cíti byť vinným zo spáchania skutkov pod bodmi 1, 2, 3, 4 a 5 obžaloby, ale aj na podklade usvedčujúcich svedeckých výpovedí, znaleckých posudkov i listinných dôkazov, včítane zápisnice o rekognícii a vzhľadom k týmto okolnostiam potom na verejnom zasadnutí vykonal iba dôkaz, ktorý v konaní pred súdom prvého stupňa nebol vykonaný - oboznámil odsúdeným navrhnutú knihu uzávierok elektronickej registračnej pokladnice Pohostinstva Zubrovka, predloženú E. G.. Odsúdený E. W. vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania, podaného prostredníctvom svojho obhajcu (č.l. 7-8) v podstate tvrdil, že celé trestné konanie počnúc prípravným konaním bolo zmanipulované svedkom C. L., ktorý koordinoval všetkých svedkov, ktorí svedčili voči jeho osobe. Žiadal preto prakticky nanovo vykonanie všetkých, už pred súdom prvého stupňa vykonaných dôkazov v pôvodnom konaní a nad ich rámec ešte naviac preveriť telefonickú komunikáciu označených, osobou C. L. údajne zmanipulovaných svedkov v inkriminovanom období a vykonať medzi nimi navzájom ako aj s ním konfrontácie. Na verejnom zasadnutí dodal, že ak sa v pôvodnom konaní ku všetkému priznal, bolo to pod psychickým nátlakom, v strese i na podklade nahovorenia svojím obhajcom, hoci sa

žiadnej trestnej činnosti nedopustil. Okresný súd na verejnom zasadnutí 9.septembra 2015 (č.l.57) po vypočutí odsúdeného oboznámil ako dôkaz predmetnú knihu uzávierok od E. G. a predložil tento dôkaz odsúdenému na vyjadrenie.

Odsúdený v súlade so svojimi obhajobnými tvrdeniami k nemu uviedol, že v predmetný deň tak, ako to na neho svedkyňa G. tvrdí, v uvedenej krčme nebol a nemohol sa teda dopustiť žiadneho zločinu marenia spravodlivosti. Okresný súd správne poukázal na to, že z hľadiska skutkových zistení preukázaných v pôvodnom konaní nemožno za novú skutočnosť, ktorá by mohla mať vplyv na zistenie skutkového stavu a ktorá by mohla sama osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, považovať odsúdeným navrhnuté vykonanie dôkazov, ktoré už boli súdom prvého stupňa vykonané na hlavnom pojednávaní a ktoré boli aj podkladom pre vyhlásenie vyššie citovaného odsudzujúceho rozsudku.

Okresný súd správne teda zistil, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania, pretože v konaní o obnove nevyšli najavo také nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. mohli viesť k zmene pôvodného právoplatného odsudzujúceho rozsudku. V napadnutom uznesení vecne správne a presvedčivo vyložil dôvody, pre ktoré nepovažoval podaný návrh za opodstatnený a dôvodne ho neakceptoval. V posudzovanom prípade je z obsahu spisu dostatočné zrejme nielen to, že odsúdený sa návrhom na povolenie obnovy konania domáhal prehodnotenia správneho právoplatného odsudzujúceho rozsudku vo výrokoch o vine a treste napriek tomu, že v konaní o povolenie obnovy konania zákon takúto možnosť súdu nedáva, ale aj to, že podstatné argumenty, okolnosti a dôkazy, o ktoré oprel svoj návrh, boli známe nielen orgánom prípravného konania, ale aj okresnému súdu už v pôvodnom konaní.

Z uvedeného je teda zrejme, že odsúdeným uvádzané okolnosti nemajú povahu dôkazov a skutočností, ktoré by boli súdu skôr (v pôvodnom konaní) neznáme a ktoré by v zmysle § 394 ods.1 Tr.por. mohli viesť k zmene pôvodného odsudzujúceho rozsudku. Krajský súd sa preto so záverom okresného súdu v celom rozsahu stotožnil a na podklade vyššie uvedených dôvodov nepovažoval námietky odsúdeného E. W. uvedené v jeho sťažnosti za opodstatnené a neakceptoval ich.

Krajský súd, keďže sa so závermi okresného súdu stotožnil, nepovažoval sťažnosť odsúdeného E. W. za dôvodnú a preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.